

досягнення поставленої мети;

- підвищити якість управління підприємством за рахунок оперативного відстеження відхилень факту від плану й своєчасно приймати рішення[4].

Отже, в сучасних умовах бюджетування набуває потреби, як ефективний інструментарій планування діяльності підприємства. Механізм бюджетування дає можливість суб'єктам господарювання розробляти та планувати потреби в обігових коштах, розробляти планові кошториси, формувати графіки збуту продукції та в оперативному режимі прорухувати вузькі місця в діяльності підприємства.

Список використаних джерел:

1. Бюджетування як інструмент ефективного управління Режим доступу: <http://firstconsulting.com.ua/articles/100-biudzhetuвання-іак-інструмент-у-dosiahnenni-efektyvnosti-upravlinnia>.
2. Карпов А.Е. Бюджетування як інструмент управління. – М.: Результат і якість, 2007. – 531с.
3. Полянська А.С. Забезпечення ефективності роботи малих підприємств на основі застосування системи гнучкого бюджетування в сучасних умовах господарювання / А.С. Полянська, І.В. Миронова // Науковий вісник Буковинської державної фінансової академії: Економічні науки. – 2008. – № 3, ч. 2. – С. 161–169.
4. Прохорова В.В. Бюджетування як прогресивна технологія фінансового планування та оперативного контролінгу / В.В. Прохорова, О.О. Таранець. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.confcontact.com/>.
5. Столяров Г.П., Пенова Р.П. Теоретичні аспекти формування системи планування та бюджетування на підприємстві. Розвиток методів управління та господарювання на транспорті № 4 (57), 2016 с.84-94

И.И. Станкевич, ст. преподаватель
Белорусский государственный аграрный технический университет

ОПРЕДЕЛЕНИЕ УРОВНЯ УСТОЙЧИВОГО РАЗВИТИЯ МОЛОКОПЕРЕРАБАТЫВАЮЩЕЙ ОРГАНИЗАЦИИ

В настоящее время подавляющее большинство стран мира признают устойчивое развитие в качестве основной модели развития. Значительный вклад в решение указанной проблемы внесли ООН, международные организации, программы, институты (Программа ООН по окружающей среде (UNEP), Комиссия ООН по устойчивому развитию (КУР),

Международный институт мировых ресурсов (г. Вашингтон, США), Международный институт системных исследований (Австрия), Международная комиссия по окружающей среде и развитию, Американский Институт мирового слежения (Worldwatch) и др.). В 1983 г. созданная ООН Всемирная комиссия по окружающей среде и развитию (комиссия Г.Х. Брундтланда) впервые использовала термин «устойчивое развитие». ООН определяет устойчивое развитие как развитие общества, позволяющее удовлетворять потребности нынешних поколений без ущерба возможностям, которые наследуют будущие поколения для удовлетворения их собственных потребностей [1]. Всемирный банк рассматривает устойчивое развитие, как «процесс управления совокупностью капитала (финансового, природного, человеческого) направленный на сохранение и расширение возможностей, имеющихся у людей».

Согласно принятым в Республике Беларусь «Национальная стратегия устойчивого социально-экономического развития на период до 2020 года» и «Национальная стратегия устойчивого социально-экономического развития на период до 2030 года» устойчивое развитие – это «стабильное развитие трех взаимосвязанных и взаимодополняющих компонентов: человека как личности и генератора новых идей – конкурентоспособной экономики – качества окружающей среды в условиях внутренних и внешних угроз и вызовов долгосрочного развития» [2].

Рост устойчивости развития, конкурентоспособности и инвестиционной привлекательности организаций напрямую связан с реструктуризацией, осуществлением реинжиниринга бизнес-процессов на базе современных информационных технологий и является одной из основных задач экономического развития Республики Беларусь. Поэтому разработка и использование в практической деятельности такой методологии управления, которая может сформировать конкурентные преимущества и положительный ход развития реального сектора экономики имеет большое значение. Сформированные на текущий момент условия хозяйствования обуславливают изменение методов управления предприятиями, которая основана на продвижении разных инновационных подходов к менеджменту, применении зарубежных методик учетно-

аналитических процедур, осуществлении автоматизации бизнес-процессов и т.п.

Молокоперерабатывающие организации являются динамичными системами, которые работают в постоянно изменяющихся условиях внешней среды. Поэтому обеспечение их устойчивого развития является комплексной проблемой решаемой высшим руководством организации на основании ключевых позиций, характеризующих состояние внешней и внутренней среды. Одними из основополагающих факторов, являются сильные стороны отрасли и организации, которые являются зачастую решающими при выборе стратегии устойчивого производства. А количественную оценку их устойчивости можно назвать наиболее важным условием обеспечения их эффективной деятельности. Анализ проблемной ситуации является этапом управления организацией, но учитывая экономическую составляющую управления, таким этапом является экономический анализ финансово-хозяйственной деятельности. Универсальной стратегии подходящей для всех молокоперерабатывающих организаций не существует, так как процесс разработки стратегии устойчивого производства зависит от позиции на рынке, динамичности ее развития, потенциала, конкурентных преимуществ, поведения контрагентов и конкурентов, качественных характеристик и ассортимента молочной продукции, макроэкономического состояния и т.д. Но в то же время можно выделить отраслевые параметры, которые характерны для большинства молокоперерабатывающих предприятий отрасли и позволяют сформулировать общие принципы выработки стратегии бизнеса.

При формировании стратегии устойчивого развития управление – это информационно-аналитический процесс, включающий тщательное изучение информации о состоянии и условиях управляемого объекта определить цели его развития, миссию, перспективы, условия и пути их достижения, условия реализации, а также контроль выполнения принятых решений. Именно для этого необходимо применение разработанной методики мониторинга и оценки уровня устойчивого развития молокоперерабатывающей организации [3, 4].

Она позволяет выявить и оценить наиболее значимые

елементи, учитывають специфіку об'єкта дослідження і середовища функціонування, забезпечує достатню інформаційну підтримку прийняття управлінських рішень. Проведення подібної оцінки дозволяє проводити порівняльний аналіз рівня стійкого розвитку і фінансового стану, SWOT-аналіз організацій молочної галузі і визначати напрями їх покращення, розробці і впровадженню стратегії розвитку реалізуючи механізм управління, оснований на проведенні стратегічного корпоративного реінжинірингу і розробці бізнес-моделі молокопереробляючої організації.

Список використаних джерел:

1. ООН і стійке розвиток // Організація Об'єднаних Націй. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.un.org>. – Дата доступу: 05.10.2014.
2. Національна стратегія стійкого соціально-економічного розвитку Республіки Білорусь на період до 2030 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.srrb.niks.by/info/program.pdf>. – Дата доступу: 12.03.2016.
3. Станкевич, І. І. Методика моніторингу і оцінки стійкого розвитку молокопереробляючого підприємства / І. І. Станкевич // Аграрна економіка. – 2016. – № 9. – С. 38–42.
4. Станкевич, І.І. Методичні аспекти оцінки стійкості розвитку молокопереробляючих підприємств (на прикладі УП «Оршанський молочний комбінат») / І.І. Станкевич, А.С. Герасимец // Аграрна панорама. – 2019. – №2. – С. 30-35.

М.М. Кордубан, аспірант
Полтавська державна аграрна академія

УПРАВЛІННЯ МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ВИРОБНИЦТВА

Управління матеріально-технічним забезпеченням підприємства відіграє велику роль у прибутковості підприємства. За сучасних умов господарювання надзвичайно важливими є ефективність і раціональність кожного процесу, що відбувається на підприємстві. Так, разом зі виробничими, складськими, збутовими, маркетинговими та іншими процесами суттєвий вплив на підвищення ефективності діяльності підприємства становить матеріально-технічне забезпечення. Від